

[Christmas Møller.]

Sukkerordningen er en byrdefuld Ordning, naturligvis. Den er rigtig, fordi den skaber den Beskæftigelse, der fremkalder gode Forhold i store Dele af Landet. Men lad os endelig ikke bilde os ind, at Ordningen med Hensyn til dette Næringsmiddel — et Næringsmiddel, som aarligt koster Befolkningen 40—50 Mill. Kr. — ikke betyder en overordentlig stor Byrde paa Befolkningen.

Den højtærede Minister sagde, at en „tilsvarende Afgift“ paa Margarine var vel den samme Afgift som den, der er angivet for Smør, naar Smørprisen var 2 Kr., altsaa 50 Øre baade paa Smør og Margarine. Jeg maa jo sige, at det ikke saadan just taler til Fordel for den højtærede Ministers Opfattelsesevne, at han har opfattet det saaledes. Alle her ved særdeles vel, at det, vi mener, er, at der skal være et bestemt Forhold mellem Smørprisen og Margarineprisen, for at Forbruget af Smør og Margarine kan ligge nogenlunde, som det laa i 1932 og 1933; og det, vi mener med den Bestemmelse, Ministeren omtalte, er, at en til Smørafgiften svarende Afgift paa Margarine procentvis skal paalignes denne, saa at det Forhold mellem Smørforbrug og Margarineforbrug, vi har i Øjeblikket — Margarineforbruget er i Dag 60—70 Mill. kg, Smørforbruget 30 Mill. kg —, saa nogenlunde opretholdes.

Morsomt er det at høre den højtærede Minister tale om de ensidige Interesser, som Det konservative Folkeparti gennem sine Forslag har givet Udtryk for. Forholdet er klart det, at vore Forslag saa nogenlunde er Udtryk for, hvad vi ude i Landet har slaaet til Lyd for. At de Herrer med deres Kronepolitik, deres Politik ved Valget og meget andet ikke kan forstaa, at der skal være Overensstemmelse mellem Ord og Forslag — ja, det er ligetil, det er ganske klart, saadan er det.

Naar den højtærede Finansminister endelig mente, at det var de Konservative, som i denne Situation var i en vanskelig Stilling, saa vil jeg sige til den højtærede Minister: Nej, denne Situation ligger saa klart og saa ligetil, som den overhovedet kan, idet de Tanker og Ideer om en Landbrugspolitik, som vi har gjort os til Talsmænd for, har de Herrer ikke kunnet komme udenom. At de kludrer med dem, som med alt andet, er jo ikke til at undre sig over.

Oluf Pedersen: Først vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at jeg i Grunden kunde være enig med ham

i det naturlige i, at et Forslag som dette kom ud til Vælgerne, hvis det var muligt at sende ikke blot dette høje Ting, men ogsaa Landstinget hjem til en saadan lille Generalprøve. Men da man ikke kan sende Landstinget ud til Valg, vilde jeg foretrække en Folkeafstemning om Spørgsmaalet.

Hvis det her foreliggende Lovforslag kom til en Folkeafstemning, vilde det ganske utvivlsomt blive forkastet med en dundrende Majoritet; for saa langt er den danske Befolkning dog endnu ikke kommet ud, at den vil sige god for den Slags. Det er jo saaledes, at ingen af dem, der har skabt dette Forlig, ærligt og redeligt vil gaa ind for det; men de staar op og giver hinanden Skylden og prøver paa at komme til at staa med saa rene Hænder som muligt: Det er de andre, der har lavet det saa daarligt, vi er saa uskyldige, saa uskyldige. Der er ingen, der vil kendes ved det! Og Vælgerne vil sikkert heller ikke kendes ved det, hvis det skulde ud til Vælgernes Afgørelse.

Den højtærede Landbrugsminister har gjort gældende, at Oppositionen talte imod dette Kriseforlig ud fra ensidige Særinteresser. Jeg vil begynde med at give den højtærede Landbrugsminister hans Ret, idet de Konservative har taget deres Stilling ud fra det Synspunkt, at hvis de gjorde sig lidt ud til Bens, kunde de maaske redde endnu mere til de allerstørste Landbrug. Ministeren har ogsaa Ret, naar det drejer sig om Det kommunistiske Parti, som maaske tror, at det, naar det altid taler Klassekamp, taler til Arbejdernes Gavn, medens det — hvis de Krav, som dette Parti har rejst, blev gennemført — utvivlsomt vilde blive til størst Skade for Arbejderklassen.

Men hvad Retsforbundet angaar, vil jeg gerne vide, hvilke ensidige Interesser den højtærede Landbrugsminister mener, vi taler for. Lad os faa det at vide Hr. Minister! Den højtærede Minister sagde, at vi taler imod Godsejerne. Ikke Spor! Vi synes, Godsejerne skal behandles som andre Mennesker, man skal ikke give dem en Særstilling; ikke sørge for, at de faar ekstrastore Portioner Svinekødt, og ikke sørge for Korttold til deres Særbeskyttelse, Korn-told, som skal udredes af det mindre Landbrug. Hvorfor skal Godsejerne ikke ind under samme Vilkaar som andre Mennesker her i Landet?

Jeg kan ikke indse, at der er Grund til at angribe os, fordi vi taler imod at give Godsejerne Særfordele — tværtimod! Det maa netop være Rigsdagens Opgave at forhindre alle Særfordele, ogsaa forhindre, at Godsejerne faar Særfordele.